

STANNA HÄR

av
Amanda Lundin

Del 4

- Förlåter du mig nu? Frågar jag.

Miriam tvekar en stund och tittar värderande på mig. Hon lägger huvudet på sned, snörper ihop munnen och trummar retsamt med fingrarna på bordet.

- Okej då. Bara för att du är så söt, brister hon ut.

Hon bjuder på ett gnistrande leende och klappar mig på kinden. Jag ler tillbaka.

Jag och Miriam sitter på en restaurang och äter middag. Miriam har just förlåtit mig för att jag lämnade henne så abrupt den kvällen. Men hon vet inte vad som hände i min lägenhet efteråt. Två dagar har gått sedan dess och jag har inte hört ett ord från Saga. Tystnaden börjar bli outhärdlig.

Den lilla italienska restaurangen är halvfull och lågmäld. Det doftar gott av mustiga, nylagade rätter. Ljuset är dämpat. På vårt bord ligger en klassisk rutig duk, tända ljus och våra halvätna rätter. Den intima situationen gör mig obekvämt. Jag inser att personen framför mig är mer eller mindre en främling.

Vi har varit tillsammans i några veckor, men sällan umgåtts på tu man hand. Miriam brukar ta med mig på fester och evenemang. När hon presenterar mig för hennes vänner känns det som om hon visar upp en ny accessoar. Den tystlåtna pojkvännen, så alldaglig och intetsägande att jag blir intressant.

Lyckligtvis gillar Miriam att prata. Hon berättar om sig själv, hennes drömmar och intressen, vilket involverar musiken och Flores. Jag lyssnar, hummar och ställer följdfrågor på rätt ställen.

- Saga dök inte upp på repet igår, säger Miriam, det är inte likt henne. Hon är superpedantisk när det gäller att hålla tider.

Det hettar i mitt ansikte. Minnesbilder från kvällen med Saga fladdrar förbi i mitt huvud. Jag tar en klunk med vatten.

- Jag hoppas att hon skärper sig. Vi har studiotid nästa vecka och den nya låten måste sitta.

Jag hummar till svar, intrasslad i mina egna skuldmedvetna tankar. Jag försöker trycka dem åt sedan. En lång tystnad breder ut sig mellan oss. Miriam verkar ha slut på samtalsämnen. Hon flackar med blicken och snurrar med gaffeln i sin pasta. Jag harklar mig och säger:

- Vad fin du är ikväll.

”Fin” är en underdrift. Miriams våldsamma perfektion är nästan skrämmande. Hennes gyllenbruna hud skimrar i ljusskenet. De mörka ögonen är uttrycksfulla och glödande. Det svarta håret böljar nerför hennes axlar som en virvlande flod.

Miriam ler ett melankoliskt leende. Något skymmer hastigt hennes blick, som när ett moln glider över solen.

- Berätta något om dig själv, uppmanar hon mig.

- Vad vill du veta?

- Vad som helst. Jag vet nästan ingenting om dig.

Jag funderar en stund och tuggar omsorgsfullt på en bit pizza.

- Jag gillar att läsa.

- Har du några favoritförfattare?

Jag rabblar upp mina senaste favoriter. Miriam nickar ivrigt, men jag gissar att hon inte känner igen en enda av dem.

- Skriver du något själv?

- Nej, inte direkt.

Hon rynkar besviket pannan och fortsätter med fler uppfodrande frågor, om mina studier och framtidsplaner. Det börjar mer och mer likna ett förhör. Irritationen växer inom mig. Jag svarar kortfattat och motsträvigt. Tillslut brister Miriam ut:

- Men har du inga ambitioner?

Jag placerar mina bestick på bordet och torkar mig omsorgsfullt om munnen med en servett.

- Jag är ledsen om jag gör dig besviken.

- Jag menade inte så. Förlåt.

Miriam's röst mjuknar. Hon placerar handen på min arm. Den är varm.

- Du har potential. Jag tror att du kan bli något, bara du hittar något att satsa på, säger hon.

Efter middagen på restaurangen åker vi hem till Miriam. Vad som händer sedan är en outtalad överenskommelse. Miriam's längtan efter fysisk beröring är påtaglig. Men hon verkar inte riktigt kunna slappna av. Stel och osäker försöker hon vara mig till lags. Som om allt är en inövad teater. Det gör mig sorgsen. Jag undrar vem som har regisserat henne.

Saga dyker ideligen upp i mitt huvud. Det känns som om jag sviker henne. Men varför, egentligen? Hon sa att det som skedde mellan oss var ett misstag. Hon har inte hört av sig på flera dagar. Det ser jag som ett tydligt tecken. Jag borde försöka glömma henne.

- Stanna, säger Miriam. Stanna här.

Vi somnar tillsammans i hennes säng.

*

Morgonen därpå vaknar jag till klingande toner. Jag finner Miriam i ett annat rum, spelandes på ett piano. Jag betraktar henne från dörröppningen. Hon sitter med ryggen vänd mot mig och märker mig inte. Hon är iklädd en ljusblå pyjamas och håret är samlat i en slarvig fläta.

Fingrarna vandrar mjukt över tangenterna. Stundvis skymtar jag profilen av hennes ansikte. Lidelsefullt. Öppet. Så annorlunda än jag någonsin sett henne förut.

Jag skickar ett sms till Saga.

Jag är trött på att vänta på dig. Tro inte att du kan dyka upp igen när det passar. Det är jag och Miriam nu.